

NAMN ATT MINNAS

ROLF ELIASSON

Högerns nyvalde andre vice ordförande Rolf Eliasson i Moholm är född 1912. I likhet med inte så få av sina generationskamrater blev han desillusionerad av politiken i samband med splittringen inom högerns ungdomsrörelse i början på 1930-talet, då Nationella Ungdomsförbundet bröt banden med högern och började sin egen allt äventyrligare bana. Han avhöll sig medvetet från all politisk verksamhet under hela 30-talet och större delen av 40-talet. I stället gjorde han karriär inom sin egen näringsgren jordbruket, inte minst inom dess förreningsrörelse, där han snabbt blev en av påläggskalvarna både i ekonomiskt och fackligt hänseende. Framför allt har han gjort en betydelsefull insats i RLF, där han alltid hört till den ständigt växande falang av inflytelserika unga lantbrukare, som arbetar för att RLF skall vara en organisation med uppgift att åstadkomma resultat och inte demonstrationer. Samtidigt visade han sina praktiska anlag som jordbrukare genom att tillsammans med sin bror arbeta upp Stenfälts gård, som förvärvades 1941, till en av de bäst skötta, mest rationellt organiserade enheterna i den rika jordbruksbygden Västergötland. Han är ättling till oräknade generationer av duktiga, driftiga bönder och han visade att han inte vansläktades.

Rolf Eliasson i Moholm blev snart nog ett namn med mycket god och mycket förtroendeingivande klang i länet. Med sin gedigna utbildning — efter studenten i Skövde 1931 gick han igenom Klagstorps lantbruksskola,

Påhlmans handelsinstitut och Alnarp — sin praktiska duglighet och sina meriter från jordbrukets förreningsrörelse, kom Rolf Eliasson att bli eftersökt såväl i kommunalpolitiska som rikspolitiska sammanhang. Framför allt hade länets hövding, Fritiof Domö, förutvarande högerledare och själv framstående lantbrukare, sina ögon fästade på honom. När Rolf Eliasson slutligen lät overtala sig att kandidera för högern vid 1952 års andrakammarval var det framför allt Fritiof Domös förtjänst. Rolf Eliasson var motspänstig — som de flesta verkligt intresserade jordbrukare vill han ogärna dela sin tid mellan jorden och politiken, särskilt som han har en mängd krävande uppdrag i hemorten: vice ordförande i RLF:s länsförbund, ordförande i dess förtroenderåd, ordförande i lantbruksnämnden, i mejeriföreningen m. m. Men när han en gång fattade sitt beslut, så tog han politiken på samma allvar som sina andra verksamhetsgrenar, som ett jobb som skulle göras och göras bra.

Det har han också gjort. Han är inte briljant, men han är en utomordentlig arbetskapacitet, och har han inte syntts mycket utåt, så desto mer inåt. Han har blivit en av högerpartiets flitigaste och pålitligaste utredningsmän. Han är inte någon ensidig jordbrukspolitiker, han har bl. a. i hög grad intresserat sig för försvarsfrågan, men det är klart att jordbrukspolitiken är hans främsta specialitet. Och som en i alla avseenden modern jordbrukare, som ser inte bara på sin

egen gård utan på det svenska jordbruket överhuvud som ett företag, som skall drivas rationellt, är han helt fri från alla gamla slentrianmässiga synpunkter på den svenska jordbrukspolitikens utformning. I dessa dagar, när högern glädjande nog satt i gång en stor kampanj under mottot »Ja till Europa!» har det sitt särskilda intresse att konstatera att Rolf Eliasson är en av de ytterst få svenska jordbrukspolitiker, som redan på ett tidigt stadium började sätta sig in i frågan om det svenska jordbruket och den europeiska ekonomiska integrationen.

I högerpartiets presidium representerar Rolf Eliasson arvet från Martin Skoglund som företrädare för de högerrsinnade svenska bönderna. Men det bör slås fast att han valdes till andre vice ordförande inte i första hand därför att han är bonde, utan

därför att han är en mycket klok och omdömesgill karl. Sedan är det en annan sak att han i mångt och mycket tycks personifiera det gamla svenska idealet av en bondepolitiker: tystlåten och eftertänksam, en man, som tar tid på sig för att bilda sig en uppfattning, men sedan också står för den och vet att hävda den. Han är moderat och samarbetsvillig, men inte den som älskar kompromissen för kompromissens egen skull. Han inser exempelvis, så väl som någon, behovet av borgerlig samverkan, men han är realistisk nog att inse att det är viktigare att skapa faktiska förutsättningar för denna samverkan än att i tid och otid föra den på tal.

Rolf Eliasson är en trevlig och öppen människa, som har lätt att tas med folk, kanske bl. a. därför att han har förmågan att lyssna och gärna gör sitt eget inlägg sist av alla. Det kan

vara en form av teknik, men i hans fall har man en känsla av att det snarare är fråga om respekt för andras uppfattning och vilja att bilda sig en egen åsikt mot bakgrund av en så mångsidig belysning av ämnet som möjligt. Att han med sitt lugna, säkra omdöme, sin kunnighet och sin arbetsförmåga kommer att vara en stor tillgång för högerledningen är utom allt tvivel. I första hand blir väl hans upp-

gift att ta ansvaret för partiets syn på utformningen av den svenska jordbrukspolitik, som nu ligger i stöpsleven. Men man kan nog utgå från att han kommer att betyda åtskilligt för utformningen av högerpartiets politik i allmänhet, inte minst när det gäller att tillse att högerns linje kommer att präglas av kontinuitet, stadga och fasthet.

G. U.